

er bleven opsagt, idet den ene af Parterne eller de begge have ønsket ny Regler i en eller anden Retning. Der kommer da et Spørgsmaal, hvis de nuværende industrielle Voldgifter svigte, men der rejser sig ogsaa det Spørgsmaal: Vil da den tvungne Voldgift, som den ærede Ordfører nu har anbefalet til Overvejelse, og som særlig skulde faa Betydning for denne Gruppe af Spørgsmaal, overhovedet kunne faa Betydning, og vil den kunne have nogen Berettigelse? Naar jeg ser paa Forholdene, som de ligge for her i Danmark, skønner jeg ikke rettere, end at, hvis man skulde følge den ærede Ordførers Tankegang og anse tvungen Voldgift for ønskelig, maatte vi siges at have gjort et Tilbageskridt. Jeg har en Gang i et bestemt Øjemed stiftet Bekendtskab med alle de Voldgiftsregler, som fandtes i danske Arbejder- og Mesterorganisationer, og det har været mig paa-faldende, at i de ældre af disse Overenskomster havde man ret naivt gjort Voldgiftsreglerne anvendelige ogsaa paa saadanne Forhold som dem, jeg her berører, hvor der er Tale om at fastsætte ny Løn- og Arbejdstidsoverenskomster. Man er imidlertid i de senere Aar kommen bort derfra, og jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, at det er særlig Arbejdsgiverforeningen, som har virket i saa Henseende. Jeg tror ikke, at jeg tager fejl i, at man med Omhu fra Arbejdsgiverforeningens Side har passet paa at pille saadanne Bestemmelser ud af de ensartede Voldgiftsregler, som for en stor Del ere tilvejebragte efter 1899; idet man saa har givet Reglerne den Form, at den Voldgift, som gælder i det paagældende Fag, afgør kun Fortolkningen af den gældende Overenskomst, medens den Vej, som bestemmes i den paagældende Overenskomst, naar der er Tale om ny Overenskomsts Afslutning, bliver den, at der skal foregaa Samtale og Forhandling først mellem de enkelte Foreninger i det paagældende Fag og derefter mellem de store Hovedorganisationer. Forholdet er nu vist ikke det, at Arbejdsgiverforeningen har gjort dette ud fra rent dogmatisk Overbevisning om, at det er det rigtige. Jeg skal bemærke, at saa vidt jeg har kunnet følge Forholdene, ere Arbejdsgiverforeningens Bestræbelser paa dette Omraade ingenlunde stødt paa Modstand fra de samvirkende Fagforbunds Side, men, som sagt, jeg tror ikke, at det er af rent dogmatisk Interesse, de have gjort det. Jeg tror, at et Moment, som har spillet en vis Rolle, er dette, at man mener, at disse

Ting afgøres bedre ved Overenskomster mellem de paagældende Fag end igennem en Voldgift, hvor det jo meget let vil blive en udenforstaaende Trediemand, som kommer til at træffe Afgørelsen. Thi medens man, som jeg sagde før, meget vel kan opleve, og alle vi, som have haft med disse Ting at gøre, have oplevet, at der ingenlunde altid bliver 3 mod 3, saa at Opmanden maa træde til, hvor der er Tale om at afgøre Fortolkningen af gældende Overenskomster, stiller Sagen sig noget anderledes, saa snart det drejer sig om at aftale noget nyt. Der er det næsten uundgaaeligt, at den ene Part stiller sig stejlt mod den anden, og saa bliver det denne out-sider, denne udenforstaaende Mand, — jeg sætter f. Eks., at det er en Jurist, som ikke har noget Begreb om disse Ting — som kommer til at træffe Afgørelsen, og det er muligt, at det lige lidt bliver i Arbejdernes og Arbejdsgiverens Interesse. Jeg tror imidlertid, at der ogsaa har været en anden Grund til Stede for Arbejdsgiverforeningen, naar den har indtaget denne Holdning, som jeg ikke tror at have taget fejl af. Det er naturligt, at Arbejdsgiverforeningen har stillet sig paa et konservativt Stede, at den ikke har ønsket Forbedring af Forholdene for Arbejderne, og den har i saa Henseende været understøttet af de nedadgaaende Konjunkturer, som vi have haft lige siden 1899, Lockout-Aaret, det sidste Aar med opadgaaende Konjunkturer. Jeg tror, at man, naar man med Upartiskhed vil se paa disse Forhold, ikke vil kunne paastaa, at den Aand, i hvilken Arbejdsgiverforeningen har ledet disse Forhandlinger om Overenskomster, har været en saadan, som har været fjendtlig mod Arbejderne. Jeg tror ikke, man kan paastaa, at den har stræbt efter at benytte de nedadgaaende Konjunkturer til at nedsætte Arbejdsvilkaarene, men den har ganske vist benyttet dem til at bevare status quo. Hvor der i det sidste Par Aar har fundet mere eller mindre hensynsløse Angreb Sted paa Arbejdernes, dels Lønforhold og dels Organisationsforhold, har det været paa Steder, hvor Arbejdsgiverne ikke have villet anerkende Arbejdernes Organisationsret. Jeg har i det mindste nogen Grund til at tro, at den Politik, som er ført i disse Former, og som jeg just for et Aar siden har haft Lejlighed til at omtale i dette Ting, ikke har fundet den officielle Arbejdsgiverorganisations Bifald og Tilslutning.

Resultatet af den Politik, der er ført, nemlig at man ikke vil gaa ind paa at lade disse Spørgsmaal om den fremtidige Ord-